

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **H. N.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 55 A 11/2017 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. KUJCK 74311/2017, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 4. 4. 2017, zn. 7133, 7498/16 Ha, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterých se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 3. 8. 2016

v čase kolem 14:36 hodin, jel jako řidič vozidla X, v ulici E. Rošického v Českých Budějovicích ve směru jízdy od ulice O. Nedbala k ulici Větrná, přičemž za křižovatkou s ulicí Ot. Ostrčila mu byla hlídkou městské policie naměřena rychlost 70 km/hod, po odečtu možné odchylky 67 km/hod, ačkoli je v měřeném úseku nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/hod; druhého přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 11. 8. 2016 v čase kolem 10:44 hodin řídil shodné vozidlo po ulici Husova v Českých Budějovicích ve směru jízdy od ulice U Hvízdala po komunikaci č. I/20 a u Funparku Panda byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost jeho vozidla 69 km/hod, po odečtu možné odchylky 66 km/hod, ačkoli je v měřeném úseku nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/hod. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 2. 2019, č. j. 55 A 11/2017 – 31, jako nedůvodnou. Pro potřeby řízení o kasační stížnosti je podstatná níže uvedená argumentace krajského soudu

[4] Krajský soud uvedl, že ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno přestupkové jednání žalobce. Podklady pro vydání rozhodnutí o spáchaných přestupcích tvořily zejména úřední záznamy o obou přestupcích, oznámení Městské policie České Budějovice o podezření ze spáchání přestupku dne 3. 8. 2016, oznámení Policie ČR o dopravním přestupku dne 11. 8. 2016, fotodokumentace získaná měřicími přístroji, platné ověřovací listy pro daná měřidla a osvědčení o způsobilosti obsluhy měřících zařízení. Klíčové důkazy, tedy záznamy o měření vozidla opatřené zřetelnou fotografií tohoto vozidla, byly pořízeny funkčními a ověřenými měřidly.

[5] Krajský soud dal žalobci za pravdu, že výrok prvostupňového rozhodnutí nedbalostní formu zavinění váže pouze k přestupku spáchanému dne 3. 8. 2016, avšak údaj o formě zavinění chybí u přestupku ze dne 11. 8. 2016. Současně však konstatoval, že tato „*drobná nepřesnost*“ byla zhojena rozhodnutím žalovaného, který již formu zavinění vztáhl k oběma spáchaným přestupkům.

[6] K namítanému porušení podmínek měření rychlosti vozidla měřicími přístroji krajský soud uvedl, že žalobce nepředložil žádný důkaz, který by byl způsobilý vyvrátit závěry učiněné správními orgány, ale uplatnil toliko „*nepodložené spekulativní námitky*“. Dále poukázal na to, že použitá měřící zařízení byla řádně ověřena Českým metrologickým institutem a splňovala veškeré požadavky na přesnost měření. Zpochybňuje-li žalobce přesnost měření tím, že došlo k tzv. slip effectu, je na něm, aby svá tvrzení prokázal. To žalobce neučinil, neboť uplatnil toliko „*irrelevantní důkazní návrhy*“. Krajský soud také poukázal na to, že žalobce byl v rámci správního řízení pasivní a v řízení o žalobě se domáhal rozsáhlého dokazování za účelem prověření skutkového stavu, který byl však ve správním řízení spolehlivě zjištěn. Jelikož byla vina žalobce prokázána, krajský soud další dokazování neprováděl.

[7] Neshledal důvodnou ani námitku, že v případě prvního přestupku nebylo měření rychlosti městskou policií provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem

zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie v součinnosti s policií tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií. Ve spise je založen dokument určující místa k měření rychlosti pro Městskou policii České Budějovice ze dne 2. 3. 2015. Místo měření je zde určeno v úseku ulice E. Rošického po úsek „Zavadilka“ obousměrně. V tomto úseku byla změřena i rychlost vozidla žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon neřeší, jakou formou mají být stanovena místa k měření pro městskou policii, ani nevyžaduje přesnou formu součinnosti obecní policie s Policií ČR, není důvodná námitka žalobce, že dokument určujícího místa k měření již není platný.

[8] Krajský soud konstatoval, že oba snímky dokládající spáchání přestupků (k nimž došlo 3. 8. 2016 a 11. 8. 2016) byly pořízené v souladu s právní úpravou a návodem k obsluze rychloměru. Záměrný kříž je v obou případech umístěn na vozidle tak, aby bylo možné výsledky měření považovat za věrohodné. Konstatoval také, že při měření vozidla nemůže být dodržen 0 % úhel, neboť měřicí zařízení by muselo stát uprostřed jízdního pruhu, v němž by se pohybovalo měřené vozidlo. Návrhu na provedení důkazu dotazem na výrobce rychloměru, zda byl snímek pořízen v souladu s návodem k obsluze, krajský soud nevyhověl a dodal, že pokud měl žalobce pochybnosti o správnosti měření a metrologických vlastnostech použitého rychloměru, mohl v souladu s § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, požádat o přezkoušení měřidla.

[9] Krajský soud nepřisvědčil námitce ohledně porušení práva žalobce na obhajobu, což žalobce opíral o tvrzení, že se až z výroku prvostupňového rozhodnutí dozvěděl, že je mu kladeno za vinu porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a § 4 písm. b) téhož zákona. Krajský soud poukázal na to, že prvně jmenované ustanovení zakotvuje povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci a ve druhém případě jde o povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích. Pokud tedy účastník provozu překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci, automaticky tímto jednáním poruší obě zákonná ustanovení. Jelikož se u držitele řidičského oprávnění presumuje znalost pravidel silničního provozu, nelze přisvědčit námitce žalobce, že nevěděl o porušení těchto zákonných povinností.

[10] Nakonec krajský soud k nesouhlasu žalobce se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadavku na úplnou anonymizaci rozsudku uvedl, že tyto návrhy nesouvisí s předmětem řízení, a proto mu nepřísluší, aby se k nim vyjadřoval.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Nejprve namítá, že se krajský soud dopustil zásadního procesního pochybení, jelikož konal ústní jednání v nepřítomnosti jeho zástupce, ačkoli zástupce soudu zaslal omluvu z jednání.

[13] Stěžovatel dále uplatňuje námitky ohledně vad výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Nesouhlasí s krajským soudem, že ve výroku nemusí být obsažena informace o vedení společného řízení, podle stěžovatele to však vyplývá z § 68 odst. 2 správního řádu.

Vymezuje se také proti závěru krajského soudu, že ačkoli údaj o formě zavinění druhého přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí, podstatné je, že žalovaný tuto vadu odstranil. K nápravě této vady však podle stěžovatele nedošlo, neboť žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil v podobě, v jaké bylo vydáno.

[14] Namítá také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud se nezabýval všemi jeho námitkami ohledně nesprávně provedeného měření (opomenul například tvrzení, že jeho vozidlo je na snímku zachycujícím měření rychlosti v „*nesprávné pozici*“, což svědčí o tom, že měření probíhalo v rozporu s návodem k obsluze). Krajský soud podle stěžovatele některé námitky odmítl s odkazem na to, že nemá žádné pochybnosti o provedeném měření rychlosti a jedná se o účelové námitky, protože je stěžovatel poprvé vznesl až v žalobě. Nevysvětlil však, co by stěžovatel z takového postupu získal, naopak je zřejmé, že pokud by námitky uplatnil již ve správním řízení, ušetřil by prostředky k úhradě služeb advokáta.

[15] Krajský soud rovněž porušil právo stěžovatele navrhopat důkazy a tvrdit rozhodné skutečnosti, jelikož jeho důkazní návrhy odmítl pouze z toho důvodu, že je stěžovatel uplatnil až v žalobě. Takový postup je nepřipustný, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 24/2015, na který krajský soud sice odkazoval, ale jeho význam dezinterpretoval. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že krajský soud označil jím navrhované důkazy za „ *zcela irrelevantní* “. Není mu známo, co by mohlo být více relevantní, než dokument uznávaný britské veřejnoprávní stanice BBC, který uvádí, že k tzv. slip effectu u laserových rychloměrů dochází, s tím, že stěžovatel rovněž odkázal na konkrétní skutečnosti, které riziko vzniku tzv. slip effectu zvyšují (překročení doporučené vzdálenosti měření, měření z ruky či nedodržení nulového úhlu měření, pod kterým byl rychloměr certifikován a ověřen). K prokázání správnosti závěrů tohoto dokumentu měl také sloužit znalecký posudek. Stěžovatel proto navrhuje, aby kasační soud nechal vyhotovit znalecký posudek k posouzení, zda při měření použitým laserovým rychloměrem za daných podmínek došlo (nebo s jakou pravděpodobností mohlo dojít) k tzv. slip effectu.

[16] Stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, že návod k obsluze rychloměru byl dodržen, protože v obou případech měření byl záměrný kříž umístěn na vozidle. V první řadě namítá, že návod k obsluze nebyl proveden jako důkaz, a proto nebylo možné konstatovat takový závěr. Dále stěžovatel namítá, že při druhém přestupku bylo měření provedeno radarovým rychloměrem, a proto nemohl být na snímku jeho vozidla žádný záměrný kříž. Závěry krajského soudu tedy nemají oporu v provedeném dokazování, respektive jsou nepřiléhavé na uplatněnou žalobní námitku.

[17] Namítá také, že krajský soud chybně dovodil, že stěžovatel měl prokázat nesplnění podmínek měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu (viz odstavec [7] shora). Podle stěžovatele však jde o negativní skutečnost, kterou nelze prokazovat. Kromě toho je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, protože se krajský soud nevyjádřil k jeho námitce, že žalovaný neodpověděl na to, zda bylo měření rychlosti obecní policií učiněno v součinnosti s Policií ČR.

[18] Stěžovatel poukazuje na to, že souhlas s měřením rychlosti obecní policií na úseku „Zavadilka“ byl vydán neoprávněnou osobou na dobu 15 měsíců, ačkoli zavedenou praxí

je, že souhlas bývá dán maximálně na 12 měsíců ředitelem příslušného krajského ředitelství policie, případně jím pověřenou osobou. K tomu krajský soud uvedl, je možné, aby souhlas udělil kdokoli na jakkoli dlouhou dobu, neboť zákon tuto problematiku neupravuje. S tímto názorem stěžovatel nesouhlasí, neboť při absenci zákonného pravidla, je třeba respektovat zavedenou správní praxi, dle níž bývá souhlas dán maximálně na 12 měsíců, a pověřenou osobou bývá osoba stojící na vrcholu hierarchické struktury.

[19] Nesouhlasí ani s krajským soudem, že není procesní vadou, jestliže teprve v prvostupňovém rozhodnutí bylo uvedeno, že je mu kladeno za vinu porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a § 4 písm. b) téhož zákona. Tímto bylo zasaženo do práva stěžovatele na obhajobu, neboť není právník, aby věděl, jaké zákonné povinnosti porušil.

[20] Stěžovatel rovněž namítá, že se krajský soud dostatečně nezabýval tím, jestli se přestupku dopustil zaviněně (správnímu orgánu prvního stupně vytýká, že neposuzoval, zda dodržel tzv. potřebnou míru opatrnosti). Správní orgán totiž nezkoumal zavinění ve vztahu k oběma přestupkům zvlášť, ale jeho úvahy byly paušální a týkaly se obou přestupků současně. Krajský soud pak jeho postup aproboval.

[21] Dále namítá zmatečnost řízení před krajským soudem, neboť o žalobě rozhodovala vyloučená soudkyně Mgr. Helena Nutilová. Její podjatost spatřuje v reakci na stěžovatelem navrhovanou anonymizaci rozsudku zveřejněného na webu Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel se domnívá, že Mgr. Helena Nutilová odůvodnila napadený rozsudek záměrně tak, aby „zbytečně, nedůvodně a v rozporu s povinnostmi soudce narušila pověst advokáta žalobce Mgr. Václava Voříška.“

[22] Stěžovatel nakonec požádal, aby kasační soud nezveřejňoval originál rozsudku včetně jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, neboť se domnívá, že tím bude zasaženo do jejich práva na ochranu soukromí. Žádné zákonné ustanovení Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby plné znění rozsudku bylo dostupné na jeho webových stránkách, stěžovateli proto není zřejmé, proč tak činí.

[23] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. Dodává, že kasační námitky jsou obdobné žalobním námitkám, proto odkazuje na své vyjádření k žalobě, v němž uvedl, proč je shledává nedůvodnými.

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Kasační soud se nejprve zabýval tvrzením, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně, jejíž podjatost stěžovatel spařuje ve způsobu, jakým odůvodnila napadený rozsudek.

[27] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávání věci, zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Poměr soudce k účastníkům nebo k jejich zástupcům (ať již přátelský či nepřátelský) může být založen příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může například jít i o vztah ekonomické závislosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem pro vyloučení však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávání věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[28] Není pravdou, že Mgr. Nutilová odůvodnila napadený rozsudek tak, aby „*záměrně, zbytečně, nedůvodně a v rozporu s povinnostmi soudce narušila pověst advokáta žalobce Mgr. Václava Voříška*“. Naopak věcně reagovala na uplatněné žalobní námitky i na návrh, aby nebyl napadený rozsudek v plném znění zveřejňován na webu Nejvyššího správního soudu, a v odůvodnění příhodně citovala judikaturu zdejšího soudu. Kromě toho lze dodat, že Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval na téma nepodjatosti soudců bez ohledu na jejich kritický postoj k případným zneužívajícím praktikám zástupce stěžovatele (viz například usnesení ze dne 17. 5. 2017, č. j. Nao 180/2017 – 36). Tato judikatura je zástupci stěžovatele nepochybně dobře známa, neboť často působil jako zástupce v těchto judikovaných věcech a námitku podjatosti opakovaně neúspěšně předkládal. Kasační námitka tvrdící pochybnosti o nepodjatosti a mířící k tomu, že ve věci rozhodovala vyloučená soudce, tedy není důvodná.

[29] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. se zabývat z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je pak možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud v něm řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, pečlivě se vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz strany 5 až 10 napadeného rozsudku). Nepominul přitom ani námitky týkající se nesprávně provedeného měření, tvrzení, že obecní policie neprovedla měření rychlosti jeho vozidla v součinnosti s policií ČR, ani otázku nedostatečně odůvodněného zavinění ke spáchaným přestupkům. Pro úplnost lze dodat, že krajský soud se přinejmenším implicitně zabýval také tvrzením stěžovatele, že jeho vozidlo je na snímku zachycujícím měření rychlosti radarovým měřidlem v „*nesprávné pozici*“, což svědčí o tom, že měření probíhalo v rozporu s návodem k obsluze. K výtkám proti provedení měření totiž krajský soud uvedl, že stěžovatel uplatnil ničím nepodložená tvrzení, která nejsou způsobilá vyvrátit závěry správních orgánů (v podrobnostech viz odstavec 40 napadeného rozsudku), a proto je neshledal důvodnými (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti čítající 13 stran textu. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[30] Není ani pravdou, že krajský soud pochybil, jestliže konal ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že zástupce stěžovatele krajskému soudu zaslal v den nařízeného ústního jednání omluvu z jednání. V ní uvedl, že se jej nemůže zúčastnit z důvodu kolize se dvěma jednáními u jiného krajského soudu; o jeho odročení však nepožádal.

[31] Z § 49 odst. 3 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 102/03, (judikatura Ústavního soudu je dostupná z <https://nalus.usoud.cz>), vyplývá, že neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci. Podle § 50, věty první s. ř. s. však může být jednání z důležitých důvodů odročeno. Výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval a dospěl k závěru, že odeprít právo účasti na jednání soudu lze jen výjimečně. Jednání proto musí být podle daného ustanovení odročeno, jestliže existuje důležitý důvod, který může spočívat i v nemožnosti účastníka či jeho zástupce se jednání zúčastnit z omluvitelných důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, publikovaný pod č. 558/2005 Sb. NSS).

[32] Současně je třeba zdůraznit, že pro rozhodnutí soudu o odročení jednání je podstatné, zda byla omluva z jednání učiněna ihned poté, co se účastník nebo jeho zástupce dozví o důvodech, které mu v účasti u jednání brání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Ads 78/2014 – 37). Zástupce stěžovatele v omluvě z jednání neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že se teprve v den nařízeného ústního jednání v 1:52 hodin dozvěděl, že se nebude moci dostavit na jednání v 8:30 hodin. Nadto tento zástupce krajskému soudu pouze stroze sdělil, že se jednání nezúčastní, což nelze bez dalšího považovat za žádost o odročení jednání. Lze tedy shrnout, že pokud zástupce stěžovatele kolizi s jiným jednáním tvrdil až bezprostředně před jednáním a nepožádal o odročení jednání, krajský soud nepochybil, pokud jednání provedl v jeho v nepřítomnosti. Kromě toho vzniklou kolizi v jednáních mohl vyřešit udělením substituční plné moci jinému advokátovi. Nad rámec shora uvedeného lze dodat, zástupce stěžovatele obdobným způsobem postupoval i v jiných věcech, což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 3 As 324/2017 – 25), tudíž se zřejmě jedná o jeho stálou obstrukční taktiku, kterou nelze aprobovat.

[33] K námitce ohledně absence informace o vedení společného řízení o spáchaných přestupcích ve výroku prvostupňového rozhodnutí lze ve shodě s krajským soudem uvést, že tato informace je zřejmá ze správního spisu (viz usnesení ze dne 6. 9. 2016 na č. l. 12 spisu správního orgánu I. stupně). Podstatné tedy je, že správní orgán I. stupně postupoval správně, neboť vedl společné řízení o obou přestupcích, rozhodl o nich jedním rozhodnutím a při ukládání sankce byla dodržena absorpční zásada zakotvená v § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), pro ukládání trestu za souběh přestupků. I přesto, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly,

že aplikují absorpční zásadu, má Nejvyšší správní soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta. Pro úplnost lze dodat, že § 68 odst. 2 správního řádu nestanoví požadavek na informaci o vedení společného řízení ve výroku rozhodnutí, jak mylně tvrdí stěžovatel.

[34] Je pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není u přestupku ze dne 11. 8. 2016 uvedena forma zavinění, ačkoli tento požadavek vyplývá z § 77 zákona o přestupcích. Dle tohoto ustanovení musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též *opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1)*. Jak správně konstatoval krajský soud, ačkoli správní orgán I. stupně měl v souladu s citovaným ustanovením do výroku uvést, zdali se stěžovatel dopustil přestupku ze dne 11. 8. 2016 úmyslně nebo z nedbalosti, podstatné je, že nedbalostí forma zavinění vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz strana 5 rozhodnutí). Nejedná se tudíž o vadu, která by způsobovala nezákonnost tohoto rozhodnutí.

[35] Námitka stěžovatele, že v řízení před krajským soudem bylo porušeno jeho právo navrhopat důkazy, není důvodná. Není totiž pravdou, že krajský soud navrhované důkazy neprovedl pouze z toho důvodu, že je stěžovatel uplatnil až v řízení o žalobě. Krajský soud konstatoval, že přestupkové jednání bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno a že stěžovatelem navrhované důkazy (dokument stanice BBC, který uvádí, že k tzv. slip effectu u laserových rychloměru dochází, a znalecký posudek, jež měl ověřit závěry tohoto dokumentu) nejsou způsobilé vyvrátit zjištění správních orgánů ohledně spáchání přestupků stěžovatelem. Takový postup je v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71. Ani Nejvyšší správní soud v nynějším řízení o kasační stížnosti nevyhověl návrhu na provedení důkazu, zmiňovaného dokumentu stanice BBC, neboť je – stejně jako krajský soud – přesvědčen, že správnost měření vozidla laserovým měřičem byla dostatečně prokázána (zejména snímkem vozidla stěžovatele dokládajícím měření jeho rychlosti, ověřovacím listem laserového měřicího přístroje a potvrzením o absolvování školení měření provádějícího strážníka městské policie).

[36] Je pravdou, že krajský soud ne zcela správně vypořádal žalobní námitku ohledně nedodržení návodu k obsluze rychloměru při měření rychlosti vozidla stěžovatele (v podrobnostech viz odstavce [38] níže). Konstatoval totiž, že námitka stěžovatele je nekonkrétní, jelikož z ní není zřejmé, zdali brojí proti postupu měření v případě prvního nebo druhého přestupku. Nejvyšší správní soud však z žaloby ověřil, že stěžovatel namítal vady při měření laserovým i radarovým rychloměrem, tedy u obou přestupkových jednání. Tato dílčí vada odůvodnění napadeného rozsudku však nemá vliv na jeho zákonnost. Podstatné je, že krajský soud (ačkoli námitku označil za nekonkrétní) se otázkou správnosti provedeného měření ve vztahu k oběma spáchaným přestupkům zabýval a poté výtky proti správnosti provedeného měření shledal nedůvodnými, s čímž se ztotožňuje také Nejvyšší správní soud (viz odstavce [37] a [38] níže).

[37] K měření laserovým přístrojem (jenž městská policie použila v případě přestupku ze dne 3. 8. 2016) stěžovatel v žalobě uvedl, že „nelze nijak vyloučit, že měření bylo prováděno na vyšší vzdálenost (přes 170 m), pod nenulovým měřícím úhlem a nadto z ruky“. K prokázání možných nepřesností při měření navrhoval v řízení před krajským soudem provést průkaz – dokument stanice BBC. Krajský soud tuto námitku vypořádal, neboť uvedl, že o správnosti provedeného měření svědčí záměrný kříž, který je patrný na snímku vozidla stěžovatele. Dodal také, že stěžovatelovy výtky vůči měření jsou nepodložené subjektivní hypotézy, proto nejsou způsobilé vyvrátit závěr o spáchaném přestupkovém jednání. Irelevantní je podle krajského soudu také navrhovaný důkaz. Těmto závěrům krajského soudu nelze nic vytýkat.

[38] Co se týče výtek proti měření radarovým rychloměrem, stěžovatel namítal zejména nesprávný úhel při měření rychlosti jeho vozidla. K tomu krajský soud uvedl, že z logiky věci nemůže být při měření dodržen 0 % úhel, neboť měřící zařízení by muselo stát uprostřed jízdního pruhu, v němž by se pohybovalo vozidlo. Podstatné podle něj je, aby byl záměrný kříž umístěn na měřeném vozidle. Nejvyšší správní soud připouští, že argumentace krajského soudu ohledně záměrného kříže nebyla zcela přesná, neboť při měření radarovým měřidlem se záměrný kříž na snímku vozidla nevyskytuje. Toto dílčí pochybení však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť o správnosti provedeného měření svědčí fotografie stěžovatelova vozidla, z níž je patrné, že vozidlo bylo radarovým měřidlem zaměřeno (byť se zde nevyskytuje „záměrný kříž“ v pravém slova smyslu; viz č. 1. 17 spisu správního orgánu I. stupně), dále pak ověřovací list radarového rychloměru a osvědčení o způsobilosti policistů k měření s tímto zařízením.

[39] Rovněž námitka stěžovatele, že nebyly splněny podmínky pro měření rychlosti vozidel městskou policií pro daný úsek, není důvodná. Krajský soud správně odkázal na listinu určující místa k měření rychlosti pro Městskou policii České Budějovice ze dne 2. 3. 2015. Jeden z úseků, na němž byla oprávněna městská policie provádět měření, je ulice E. Rošického po úsek „Zavadilka“ (zde byla změřena i rychlost vozidla stěžovatele dne 3. 8. 2016). Tímto byly splněny podmínky měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu. Pokud stěžovatel v žalobě tvrdil opak, krajský soud správně konstatoval, že měl tuto skutečnost prokázat.

[40] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem také v tom ohledu, že nelze přisvědčit výtkám stěžovatele směřujícím k neplatnosti dokumentu určujícího úseky k měření rychlosti vozidel pro městskou policii. Ustanovení § 79a zákona o silničním provozu totiž neuvádí, jakou formou mají být stanovena místa k měření pro městskou policii ani z něj nevyplývá, že by dokument upravující místa k měření rychlosti měl mít omezenou platnost. Stěžovatel sice v kasační stížnosti tvrdil, že dle zavedené správní praxe platnost takového dokumentu bývá 12 měsíců a vydává jej osoba stojící na vrcholu hierarchické struktury policie, své tvrzení však neopřel o žádné listiny upravující místa k měření pro městskou policii, z nichž by bylo možné dovodit, že se skutečně jedná ustálenou správní praxi.

[41] Stěžovatel dále tvrdí, že zavinění ve vztahu ke spáchaným přestupkům krajský soud dostatečně neodůvodnil. Krajský soud tuto námitku vypořádal – byť poměrně

stručně – na straně 10 napadeného rozsudku, nicméně jeho názor je zřejmý (ztotožnil se se závěry správních orgánů, které se touto otázkou zabývaly dostatečně). Podstatné také je, že Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že pokud se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem (v projednávaném případě to nastalo, neboť ji překročil o 32 % a 34 %) lze za běžných okolností obvykle dovodit, že si pachatel na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být vědom svého protiprávního jednání (srovnej rozsudek ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42). Pokud by si totiž stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro získání řidičského oprávnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 - 54). Pro úplnost lze dodat, že správní orgány uložily stěžovateli pokutu na samé spodní hranici zákonného rozmezí, stěžovatel by tedy nemohl ani v případě preciznějšího posouzení formy zavinění dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo.

[42] Námitka stěžovatele, že bylo zasaženo do jeho práva na obhajobu, neboť se až z výroku prvostupňového rozhodnutí dozvěděl, že je mu kladeno za vinu rovněž porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a § 4 písm. b) téhož zákona, není důvodná. Jak správně uvedl krajský soud, jestliže je účastníku silničního provozu kladeno za vinu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, automaticky tím poruší také obě výše uvedená ustanovení, která stanoví povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích [§ 4 písm. b) téhož zákona]. Protože se u držitele řidičského oprávnění presumuje znalost pravidel silničního provozu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46), a to bez ohledu na to, zdali je právník, či nikoli, nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že nevěděl o porušení těchto zákonných povinností.

[43] Polemikou zástupce stěžovatele stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, a ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33, a další).

[44] Nakonec lze dodat, že požadavek stěžovatele, aby rozsudek v této věci nebyl zveřejňován s osobními údaji stěžovatele a jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, je již mimo rámec samotné projednávané věci a není přípustnou kasační námitkou, neboť nesměřuje proti napadenému rozsudku a opírá se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Toho si je ostatně vědom i stěžovatel, jenž výslovně uvádí, že se o kasační námitku nejedná (odstavec 87 kasační stížnosti).

[45] Pouze pro úplnost proto kasační soud uvádí, že této žádosti stěžovatele nelze vyhovět. Rozsudky Nejvyššího správního soudu a krajských soudů jsou totiž vyhlášovány a dále zveřejňovány v databázi rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz, aby byla zvýšena možnost veřejné kontroly nad rozhodováním soudů ve správním soudnictví. V nález ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18, totiž Ústavní soud shledal protiústavní praxi Nejvyššího správního soudu při vyhlášení rozsudků prostřednictvím tzv.

zkráceného znění rozsudku (to jest bez odůvodnění), závěry tohoto nálezu pak zjevně dopadají na vyhlášení rozsudků ve správním soudnictví obecně. Nejvyšší správní soud proto vyhlašuje rozsudky tak, aby respektoval závěry vyplývající z výše zmiňovaného nálezu Ústavního soudu, a zveřejňuje je v anonymizované podobě (avšak bez anonymizace identity zástupců účastníků řízení). K tomu Krajský soud v Brně rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 31 A 68/2018 – 177; dostupný na www.nssoud.cz (v němž zástupce stěžovatele vystupoval v postavení žalobce), příhodně uvedl, že tento zástupce při vstupu do advokátního stavu měl a mohl předpokládat, že jeho osobní údaje budou takto zveřejňovány, neboť se v českém právním řádu uplatňuje zásada veřejnosti soudního řízení.

[46] Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že krajský soud nepochybil, jestliže žalobu stěžovatele napadeným rozsudkem zamítl.

[47] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[48] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu